

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Dækning af det danske Samfunds Behov : Afskaffelse af Guldmonopolet : Udgivet til Brug for Ledere af Skolingskursus

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1942

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

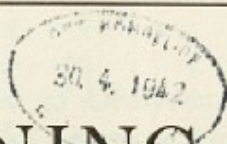
Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

D N J A T 19426

PUNKT 4: „Vi kræver, at danske Erhvervs-
virksomheder faar til Formaal at dække det
danske Samfunds Behov, i Stedet for som nu
udelukkende at tjene Kapitalmagtens Profitbegær.
Herunder kræver vi Afskaffelse af Guldmono-
polet og som Basis for Pengeudstedelsen en
national Møntfod baseret paa Jord og arbejds-
skabte Værdier.“

DÆKNING AF DET DANSKE SAMFUNDS BEHOV

AFSKAFFELSE AF GULDMONOPOLET

*Udgivet til Brug for
Ledere af Skolingskursus*

TRINITATISTRYKKERIET, KØB. 2145

»Vi kræver, at danske Erhvervsvirksomheder faar til Formaal at dække det danske Samfunds Behov, i Stedet for som nu udelukkende at tjene Kapitalmagts Profitbegær. Herunder kræver vi Afskaffelse af Guldmonopolet og som Basis for Pengeudstedelsen en national Møntfod, baseret paa jord- og arbejdsskabte Værdier.«

Som det fremgaar af Ordlyden af vort Punkt 4, kræver vi først, at det danske Erhvervs Formaal maa blive at dække Samfundets Behov, i Stedet for udelukkende at tjene Kapitalens Profitbegær.

Tjener vore Erhverv da ikke Samfundets Behov? Til en vis Grad — i anden eller tredie Række. Men først og fremmest tjener de Kapitalens Udbyttehunger. Man kan nemlig ikke sige, at Erhvervene er indstillet paa Samfundets Behov, altsaa paa Helhedens Vel, naar vi for Eks. har et Par Hundrede Tusinde Arbejdsløse, der gerne vilde i Arbejde, og derved blandt andet skaffe sig Mulighed for at kunne konsumere for det første Smør i Stedet for Margarine, og dernæst mere Ost, Kød, Flæsk, Mælk, Æg o.s.v. — medens samtidig det Erhverv, der producerer disse Konsumvarer, nemlig Landbruget, lider under en stadig stigende Mangel paa Arbejdskraft.

Her er et Felt, og det vigtigste i Landet, nemlig Arbejdsløshed og Landbrug, hvor man med Bestemthed kan paastaa, at Erhvervene ikke arbejder med Opfyldelsen af Folkets Behov for Øje.

Her er det Statsmagts Opgave at sætte ind og sørge for, at den naturlige Udligning finder Sted.

Vi producerer, som det er fastslaaet indtil Trivialitet, Verdens bedste Smør, men Landets egne Børn har i det store og hele ikke Raad til at spise det.

For at imødekomme i første Række det Overskudsbegær, som den Kapital, der er investeret i Margarine og Oliefabrik-

ker, kræver, og i anden Række, først i anden Række, efterkomme det af den mindrebemidlede Del af Befolkningen nødvendige Fedtkrav, importerer vi Copra, Sesam, Soyabønner og Jordnødder for at fremstille det mindre værdifulde Fedtemne Margarine. Med saavel vor Smørekseport som vor Margarineproduktion for Øje, drejer det sig i første Række kun om det Udbytte, denne Eksport og Produktion kan afkaste.

Herefter kan man begynde at tage om Folkets Tarv. Med andre Ord eksporterer vi en god Vare og importerer en daarlig til os selv.

Vi ser videre, at vigtige Konsumvarer fordyres for Befolkningen, til Gunst for ganske uproduktive Elementer i vort Samfund. Gennem Fordyrelsen bliver de delvis utilgængelige for den store Del af Befolkningen. Vi kan i denne Forbindelse for Eks. nævne Mælk, der i alle Tilfælde for Byernes Vedkommende fordyres gennem et ganske uhæmmet Reklamebudget, grundet paa, at de Kapitaler, der er investeret i de forskellige Stor-Mejerier, i deres Profitbegær kæmper en indbyrdes Kamp om Markedet. Samtlige Led indenfor Erhverv og Produktion er underkastet en nøje Undersøgelse, dog ikke med Folkets Sundhed og Tarv for Øje, men udelukkende med Profitten for Øje.

Skal man bygge Boliger, beregner man først det aarlige Overskud en saadan kan give. Udfra dette Overskuds Størrelse fastsættes saa de Beløb, der kan afses til Ejendommens Opførelse, Udstyr etc.

Laver man Fodtøj, træffes samtlige Dispositioner, herunder Indkøb af Raamaterialer, Maskiner, Værktøj, etc. med Afkastningen for Øje. Overalt er Pengene (hermed Overskuddet, Profitbegæret) den Ramme, der omgiver det produktive Liv, Erhvervene, holder disse indenfor ganske bestemte Omraader, saaledes at de er afpassede efter denne Ramme.

Tørner forskellige Kapitalistinteresser sammen, opstaar der en bitter Strid om Markedet, eller rettere sagt om Broder-

parten i Profitten. Under saadanne Stride forringes dels Kvaliteterne, selv i Forhold til et fiktivt Prisfald, dels paabegyndes der en stort anlagt Reklame-Kampagne, der til sidst betales af Konsumenterne.

Eller modsat, man gaar i Trust, i Priskartel, ikke for Behovets Skyld, men udelukkende for at blive Herre over Priserne, at tjene mere. Vi ser altsaa, at den hjemlige Kapitalmagt er ene og alene indstillet paa at tjene sig selv, afkaste Udbytte.

Realkreditten, som vi forud har omtalt, er sikret gennem Panteret i danske Erhvervs og Industriers Ejendomme og Maskiner, deres Produktion i Nutid og Fremtid, og føler sig ikke berørt af de Kampe, der udkæmpes paa vort hjemlige Marked om Beherskelsen af dette, og der kan højst være Tale om et forhøjet Udbytte for Realkreditten, naar en eller anden Industrivirksomhed gaar i Stykker, og dens Ejendom og Maskiner overtages af Pantekreditor.

Den i Produktionen investerede Kapital fortsætter imidlertid sin Profitjagt, og under denne Jagt bliver det danske Folk daarligere og daarligere behandlet.

For at imødegaa dette, kræver vi for Eks., at Landbrugets Produktion bliver saadan, at den er tilgængelig for Folket og i samme Aandedræt kræver vi, at Landbruget faar sin nødvendige Arbejdskraft. Det er imidlertid ikke nok med at kræve. Landbruget maa kunne levere Varer til en saadan Pris, at Folket kan erhverve dem. Her er det i første Omgang nødvendigt at foretage en kraftig Rentenedsættelse for den i Landbrugsejendomme investerede Realkredit. En revideret Skattepolitik.

Endvidere bort fra Kraftfoder-Principerne, dog kun saalænge, at de kraftfoder-producerende Lande, næsten alle Englands Kolonier, forlanger Modydelser af os, der ikke staar i Forhold til den faktiske Værdi, dette Foder har for os. Forandringen heri kan maaske komme hurtigere end vi aner.

Altsaa Landmanden maa have billigere Produktionsomkostninger. Omvendt kan Landet heller ikke vedblivende opfostre en arbejdsløs Ungdom paa Stenbroen, naar der er Brug for arbejdsfør Ungdom i Landbruget. Den marxistiske Stat opretholder igennem dette unge Stenbro-Proletariat den sikreste Betingelse for sin fortsatte Bestaaen.

En national-socialistisk Stat vil sørge for, at Affolkningen fra Landkommunerne ikke mere finder Sted, men at Befolkningen her netop forøges til et saadant Niveau, at den Trang til Arbejdskraft, som Landbruget besidder, afhjælpes.

At vi samtidig gaar ind for en hel anden social Ordning for Landbrugets Arbejdskraft, skal ikke behandles her. Den Overgangsperiode, som er absolut nødvendig, naar det marxistisk-liberalistiske System skal afløses af det national-socialistiske, er selvfølgelig svær.

Man kan blot tænke paa de Komplikationer, det vil medføre, at faa en Del af Byernes 200.000 Arbejdsløse overflyttet til det oprindelige og Landets naturlige Erhverv, Landbruget.

Man ser her een af de sværeste Synder, Marxismen er Ophav til, nemlig til den bevidste Overførsel af Landarbejdskraft til By-Arbejdsløshed, denne Tendens til bort fra Landet og ind til Byerne, som vor nuværende Regering har støttet stærkere end nogen anden, blot for at sikre sin egen Magtstilling, sikre denne paa det af Arbejdsløshed opelskede Stemmekvæg, ved en skamløs Bejlen til de materialistiske Tendenser, der er indpodet i vort Folkelegeme, netop af Liberalisme og Materialisme, ved en saakaldt social Overbudspolitik, i hvilken Overbudet er negativt, skønt fremstillet som positivt.

Et Samfund kan imidlertid ikke eksistere, langt mindre leve, saafremt det ikke producerer.

At et bestemt politisk Hierarki i en lille Menneskealder kan føre en Overbudspolitik og lade Folket leve paa de foregaaende Generationers opsparede Resurcer, vil ende i en Katastrofe for det ganske Folk. Derved opnaas to Ting: Den

primære Hensigt: En Proletarisering af et Kulturfolk opnaas, og dermed ødelægges dets Kultur.

Og den secundære Hensigt: At Marxismens, Jødedommens Lakajer i deres Levetid klæber ved Taburetterne, lidet brydende sig om Folkets Skæbne i al Fremtid.

Vi National-Socialister bygger paa langt Sigt. Vi vil vort Folks Lykke langt ud i Fremtiden. Ikke for et enkelt Slægts Skyld, men for hele dette uendelige eller endelige Tidsrum, i hvilket vort Folk skal bestaa.

Som et Led heri er netop dette, vi kræver i vort Punkt 4, nemlig at vore Erhvervsvirksomheder faar til Formaal at dække Samfundets Behov og ikke udelukkende at tjene Kapitalmagtens Profitbegær og øvrige Formaal. Vore Erhverv skal tilpasses. Det skal først og fremmest tjene Folket, tjene Helheden, og det er faktisk deres eneste Opgave.

At de sekundært afkaster Udbytte til den Kapital, der er placeret i vedkommende Industri eller Erhverv, i begrænset og af Staten nøje overvaaget Omfang, vil kunne drejes derhen, at det til syvende og sidst kun kommer Helheden tilgode. (Man vil f. Eks. her kunne fastsætte saadanne Arveafgifter, at den Kapital, som een dygtig og initiativrig Mand har samlet sig, ikke overføres til et f. Eks. ganske evneløst Individ.)

I vort Punkt 4 kræver vi endvidere Afskaffelse af Guldmonopolet, og som Basis for Pengeudstedelsen en national Møntfod, baseret paa Jord og arbejdsskabte Værdier.

Hvad er Guldmonopol? At have et Monopol, vil jo sige at være eneejende, eneraadende over bestemte Ting. Verdens samlede Guldbeholdning, (ved Guldbeholdning forstås altid møntet Guld enten i Mønter eller Barrer), beløber sig til ca. 1550 Milliarder Kroner. Heraf er i Dag ca. 70 % ophobet i de forenede Stater, medens Resten hovedsagelig endnu findes i England og Schweiz, en mindre Del i Sverige. De øvrige

Landes Guldbeholdninger er saa smaa, at de ingen praktisk Betydning har.

Dette Guld danner Basis for al Pengeudstedelse, og ved Hjælp af dette Monopol, thi Monopol maa der ifølge den Fordeling, jeg nys nævnte, være Tale om, tjener Højfinansens ved Valutaspekulationer og -Transaktioner uhyre Summer uden at yde det allermindste Arbejde.

De faktiske Ejere, eller dem, der har Dispositionsret over dette Guld, er det jødiske Fremmedelement, der ifølge sin Natur saavel i U. S. A. som i England virkelig er et Fremmedelement.

Dette Jødeelement har en absolut Vilje til ikke blot at beherske eet Land, men hele Verden, og som Middel hertil har det forstaaet at gøre sig førende i den økonomiske Imperialisme, i hvis Tegn Kapitalismens Udvikling vil foregaa.

Naar den jødiske Race her har tilrevet sig Førerskabet, skyldes det først og fremmest den os væsensforskellige Mentalitet, der giver sig Udtryk i en udpræget Kalkulationsevne, der oprindelig udvikledes i en spidsfindig Talmudkundskab.

Gennem langt over 1000 Aar er Jøden indstillet paa Pengehandel og paa international Handel, og han føler sig fjern fra al Agerbrug og Militærtjeneste. Han fik langt før Ikke-Jøderne Øjnene op for den letbevægelige Kapitals Værdi. —

Føj hertil det jødiske Sammenhold, at Jøden er født med internationale Forbindelser, for saa vidt det jødiske Folk er spredt over hele Jorden. Det er betegnende, at Wall-Street, der endnu i 1893 til dels var paa Hænderne af Mænd af skotsk Oprindelse, nu udelukkende er paa jødiske Hænder.

En Verden, hvis Maal er at skabe Papirformue, baseret paa et Guldmonopol, som er fyldt med et Hav af Aktier, Obligationer og Statsgældsbeviser, hvor alle arbejder paa Kredit, hvor de forgældede Stater lever paa Højfinansens Naade, hvor Ihændeleverpapiret har gjort al Formue bevægelig og dermed udstrakt de Besiddendes Aktionsradius, giver Kapi-

talens Ledere den største Indflydelse i Samfundet, og gør dermed Jøden til det absolutte Magtcentrum.

Han er Fører for Børs- og Bank-Kapitalisme, Leder af Valutahandelen, af Aktiebørsen, af profitable internationale Handelsgrene og af Pressen, Filmen og Fornøjelseslivet og endelig af den økonomiske Imperialisme, som vil skabe en udenfor Staterne og Folkene staaende international Magtgruppe, hvis Opgave er at gennemføre den internationale Industri- og Kapital-Koncentration.

Paa denne Maade faar det jødiske Element en Indflydelse, der staar aldeles uden Forhold til saavel dets Tal som til dets produktive og tekniske Indsats.

Og alt dette muliggøres ved Magten over Guldets, ved Guldmonopolet. I vor Kamp mod Jøden som vor evige Fjende, er det vi kræver Guldmonopolet afskaffet.

Vi vil ikke, at den Formue, vort flittige Folk opsparer, ved Midler som f. Eks. Guldmonopol og de derigennem muliggjorte Valuta-, Penge- og Børsspekulationer, frarøves det, til ubodelig Skade for Efterslægten og vort Land som Helhed.

Vi vil selv kontrollere vore Penges Værdi, og benægter Rigtigheden af, at Pengeudstedelse kun kan hvile paa eet i sig selv værdiløst Metal som Guld.

Lad os se lidt paa de Forhold, som Guldets er ude for i Øjeblikket. Man har ofte begrundet U. S. A.s Stilling i Verdenskrigen med, at England og Frankrig skyldte de forenede Stater Penge, hvorimod dette ikke var Tilfældet med Tyskland! Amerika understøttede de Allierede for at redde sine Kreditter. Det samme gælder i den nuværende Krig. Amerika yder ikke nye Kreditter, og trods dette kan der trækkes en Parallel, da de forenede Stater ogsaa nu paany ensidigt understøtter England, og dette sker ikke for at redde sine Kreditter, men for at redde Guldets Position.

Enhver Guldbarre, som de forenede Stater modtager for

Krigsleverancerne, betyder for dem en Risiko, som kan ligestilles med en Kreditrisiko, — for hvis England taber Krigen, vil det betyde, at Guldet bliver detroniseret. Hvis England sejrer, saaledes nævner man i U. S. A., kan Guldmonnfoden med Tvang indføres paany. Guld, som England betaler, betyder for Amerika ikke andet end en Veksler, trukket paa en eventuel Sejr for England, og den har kun Værdi af et Skyldnerbevis.

Vilde de forenede Stater for sine Krigsmateriel-Leverancer have krævet »Kun mod Kontant«, skulde de have forlangt Varer, men Varer kan England ikke for Tiden levere. Derfor vil Guldstrømmen til Amerika fortsætte. Den vil endda, medens Krigen varer, gaa hurtigere, og da rykker Tidspunktet, hvor Guldet fuldstændig ophører med at være internationalt Betalingsmiddel, hurtigt nærmere. *

Det spiller ingen Rolle, at der i Europa muligvis bliver en fast Guldpris gældende, og om visse mindre Clearingsdifferencer i den ene eller den anden Retning bliver udlignet med Guld.

Betydningsfuldt er det, om Europas fremtidige Handel organiseres efter et nøje overvejet Handelsaftale-System.

Dermed vil de forenede Stater tabe Muligheden for nogenlunde at kunne realisere Guldbeholdningerne, det vil sige, ansette dem til virkelige Værdier.

Saasnart England bliver besejret, vil det nuværende amerikanske Guldbjerg blive en ganske almindelig Hob Metal, som kun kan finde Anvendelse til Fremstilling af Luksusgenstande og i Tandlægevirksomhed.

Vi vil følge den nye Kurs, og vort Lands Pengesystem skal ikke baseres paa en vis i Nationalbankens Kældere liggende Guldbeholdning, men paa det, som er af virkelig Værdi, nemlig vore nationale Værdier, hvilke er de Værdier, vor fædrene Jord har i sit Skød samt vort Folks Produktionsevne.

Herpaa skal vor nationale Pengeudstedelse hvile.

Vort Pengesystem skal benytte Landets egne nationale Omsætningsmidler som Basis for Pengeudstedelsen. Derved vil Pengene blive et Udtryk for Værdiernes Forøgelse, saaledes at man i et national-socialistisk Samfund ikke vilde sige, hvad man f. Eks. siger idag, at vi ikke kan sætte Arbejde i Gang, fordi vi ingen Penge har.

Det vil da i Stedet hedde: Vi har ingen Penge, fordi vi ikke arbejder, ikke producerer, ikke skaber Værdier.

Gør vi først det, kommer Omsætningsmidlet, Pengene, ganske af sig selv. Er der først skabt Værdier, og virkelige Værdier og ikke et dødt Metal, udstedes Pengene med disse Værdier som Basis.

Pengene vil saa igen blive tjenende Redskaber i Erhvervslevet, ikke en ren og skær Spekulationsvare, da vilde enhver Frembringelse eller Forøgelse af Kapital forudsætte Arbejde, Initiativ og Igangsættelse af Kræfterne, og det vilde endelig være forbi med udelukkende at tjene de store Summer ved ren og skær Spekulation.

Man har villet hævde, at en saadan Pengeudstedelse, med de faste nationale Værdier som Grundlag, vilde betyde Inflation.

Men Fremsættelsen af dette Argument betyder blot, at man slet ikke har forstaaet Tanken, thi Inflation er kun mulig under det nuværende System med Guldmøntfoden med sine gaadefuldt omflakkende, stadig ændrede Valutakurser, Valutakurser som vi har set stige og falde med 50 % paa eet Aar, ja, undertiden med mange % pr. Dag, Valutakurser, der aldrig lod sig forudberegne af andre end Højfinansens Inderkreds, og som derfor ogsaa gjorde Tilværelsen til et eneste stort Hædsardspil, til et Parti Billard paa en Atlanterhavsdamper i fuld Storm.

Inflation betyder, at Pengenes Mængde ikke staar i Forhold til Varernes, altsaa en Forøgelse af Pengene, der ikke samtidig følges af en Forøgelse af Varerne.

Vi har i Øjeblikket faktisk en Inflationsperiode, vort Seddelomløb er forøget i stor Grad og er ikke fulgt af en Vareforøgelse.

At dette er til Skade for den store Del af Befolkningen, kan enhver indrømme.

Her kunde Regeringen have foretaget det Indgreb, der kunde have hjulpet til med at holde Inflationen borte fra vore Døre.

Ved effektive Indgreb, absolutte Prisstop, ved at betragte enhver Spekulation i Krigen med derpaa følgende Prisforhøjelse som en Forbrydelse mod Folket, og dermed hjemfalden til den allerhaardeste Straf.

Hvad har man gjort? Intet.

Prisskruen fortsætter uafbrudt. Hvis Interesser fremmer man? Folkets? Nej! Det er sagt indtil Trivialitet, og dog hjælper det ikke.

Adgangen til arbejdsfri Indtægt er blevet almindelig, det er en Tendens, der har været kendt herhjemme i en Menneskealder.

Det er en Tendens, der begyndte i de øverste Lag og bredte sig til de nederste.

Vi har i vort lille Land mere end 10.000 lønnede Bestyrelsesmedlemmer, heri medregnet Revisorer og Direktører. En saadan »Pengegris« (et Udtryk, der kommer af det engelske Udtryk for Bestyrelses-Medlemmer: Guinea-pig) er absolut snyltende; den sætter sig i Stilhed paa en dygtig Forretningsmand, smigrer ham, roser ham, gaar hans Ærinder og navnlig lukker Øjnene paa rette Sted. Den skal indestaa med et agtet Navn.

Pengegrisen skal helst være en god og agtet Borger, der hverken har været konkurs eller straffet. Man venter af den Diskretion og absolut Tavshed, ogsaa i Bestyrelsesmøderne. Baade af Træning og Mangel paa Begavelse forundrer den sig ikke. Pengegrisen stiller ikke generende Spørgsmaal, den spiser

af Haanden. Den danske Pengegris holder af god Mad, er venuesæl, dunker paa Maven, klapper paa Skulderen og har, særlig naar Tantiemen udbetales, et uimodstaaeligt Smil, som med Held kunde konkurrere med Greta Garbos, og som kunde gøre det anvendeligt som Tandpastareklame.

Disse Folks Moral har tenderet udefter i Befolkningen og derigennem ødelagt vor Handelsmoral, som jeg før har været inde paa.

Selv hos den danske Arbejder har det formaaet at befordre en Moral med denne Tendens, nemlig »caganny« Tendensen, der er et amerikansk Udtryk for »Gaa langsomt og brug Tommelfingrene.«

Moralen er bleven saadan, at Adgangen til arbejdsfri Indtægt er det eneste saliggørende, og dette er igen Skyld i, at Folket idag sløvt finder sig i den rivende Prisudvikling opefter, som vi er inde i.

Denne rivende Prisudvikling opefter er og bliver Inflation, og denne havde vi kunnet bekæmpe, saafremt vore Penge var udstedt paa Basis af den danske Jord og det danske Folks Produktionsevne.

Vi har før set, og det er ikke mange Aar siden, at vi i dette Land har haft en stor Høst og som Følge deraf Varer i rigelig Mængde.

Og dog har der i saadanne Perioder hersket stor Nød i visse Dele af vor Befolkning, fordi denne Udvidelse af Varemængde er blevet mødt med en Indskrænkning af Penge­mængden, i Stedet for med en Udvidelse, og Resultatet blev, at der herskede Nød blandt en stor Del af Befolkningen, endskønt Forraadskamrene var overfyldte.

Produktion og Forbrug kan ikke gaa Haand i Haand, fordi det Byttemiddel, der skulde bringe dem sammen, ikke opfylder sin Opgave, thi hvor der skabes Værdier, hvad der jo er Formaalet med Tilværelsens Stræben, bør disse Værdier

ogsaa kunne byttes bort og komme det levende, arbejdende Folk til Gode.

Det er stadig Helhedens Vel fremfor den Enkeltes, som vi har for Øje.

Og for at føre vort Punkt 4 ud i Livet er det ikke alene finastekniske Foranstaltninger, der er nødvendige.

Den moralske Omstilling hos vort Folk, Nødvendigheden af, at Folket lærer, at Helhedens Vel gaar forud for den Enkeltes, er stadigvæk den solide Bund, den stærke Sten, hvorpaa vi National-Socialister staar, og som vi gaar ud fra, naar vi skal realisere vore Krav om, at danske Erhvervsvirksomheder faar til Formaal at dække det danske Samfunds Behov, i Stedet for som nu udelukkende at tjene Kapitalmagtens Profitbegær, samt naar vi kræver en Afskaffelse af Guldmonopolet og som Basis for Pengeudstedelsen en national Møntfod baseret paa Jord og arbejdsskabte Værdier.

I Tilslutning til Punkt IV.

I Tilslutning til Punkt IV vil jeg gerne give Jer et eksempelvis Indblik i vort økonomiske Liv, der i sit moralske Forfald berettiger Jer til at nære en retfærdig Harme dels mod dette selv, dels mod det System, der tolererer det og understøtter det, udfra den Betragtning, at en retfærdig Harme skaber den bedste Agitator.

1. Lad os se lidt paa Aktieselskabet. Livet har benægtet Tanken om, at Aktieselskabet blot er en privat Næringsdrivende.

Det er blevet en social Organisation, den opfylder blandt andet den sociale Funktion at skaffe os Skibslejlighed, Olie, Støvler, Klæder etc., den er i Omfang og Styrke vigtigere end de fleste Kommuner, hvis Opgave paa den anden Side er at skaffe sine Borgere Belysning, offentlig

Renlighed, Sundhedstjeneste o. s. v. Den er ligesom Kommunen længevarende udover Individets Liv, uafhængig af Aktionærer, Bestyrelse, Direktion og Direktører.

En Institution som Staaltrusten er i økonomisk Magtomraade og social Betydning vigtigere end hele det danske Samfund, bestaar ligesom dette uafhængig af de nulevende med skiftende Personel, og er Genstand for ikke endende Magtkampe.

Staaltrustens Kapital er f. Eks. 2 Milliarder Dollars, Olietrustens ca. 5 Milliarder.

2. Men naar Aktieselskabet er en social Institution, maa vi opgive vort Syn paa det som den borgerlige Næringsdrivende.

Urtekræmmer Jensens og Staaltrustens Virksomhed kan ikke betragtes under samme Synsvinkel.

En saa vigtig Ting som f. Eks., hvorledes Landet forsynes med Drivkraft, med Klæder, med Cement, kan ikke overlades ensidigt til et Aktieselskab, udelukkende ud fra et individuelt Maksimumsprofit-Synspunkt.

3. Ej heller kan man tale om et Privatliv; det er sagt engang, at Aktieselskaber har ingen Sjæl, der kan gaa til Helvede, intet Legeme, der kan kastes i Fængsel og intet Navn, der kan besudles.

Aktieselskabet er forsaavidt ansvarsløst og amoralsk, fordi det, naar alt kommer til alt, kun er et Begreb. Det eneste haandgribelige er dets Kapital, som blandt andet derfor skal være til Stede.

Hos Aktieselskabet er det individuelle skilt fra Forretningstilværelsen, det personlige Ansvar er forsvundet, Magtomraadet saa uendelig udvidet, at hele Begrebt Privatliv for Aktieselskabet maa falde bort og dets Hand-

linger fremtræde i Dagslyset paa samme Maade som en Kommunes og saaledes, at hvor der er Krav om, at noget holdes skjult, maa dette Krav have særlig Begrundelse, hvor Bevisbyrden paahviler Selskabets Ledelse.

- 4 Aktionæren har imidlertid ophørt at være Driftsherre. Den inderlige Forbindelse mellem ham og Selskabet og hans direkte Udpegning til Ledelsen blandt sine Venner og sine Ligemænd er ophørt. Han giver intet til Selskabet uden sin Akties Beløb, oftest har han ikke erhvervet Aktien ved Tegning, men ved Køb fra Trediemand. Han er reduceret til Laangiver og for saa vidt sidestillet med en Obligationsejer.
5. Aktiens skiftende Pris bliver Hovedsagen, og Spekulationer i dens Kurssvingninger afgørende for Besidderen. Aktien løsrives fra sin Basis, den producerende Basis, og bliver blot et Adkomstbrev for Udbytte for en aarlig Indtægt uden Hensyn til, hvorledes den er opstaaet. Vi ser altsaa, at Aktionæren i høj Grad upersonligt er skilt fra det Foretagende, hvorfra han henter sit Udbytte.
- 6 Endnu fjernere bliver hans Stilling, naar Finansinstituttet stiller sig imellem. Lad os tage et, der organiserer Industrien horizontalt, samler alle Virksomheder, der udfører samme Trin i Produktionsrækken, for Eks. alle Papirfabrikkerne.
Lad nu igen et Trustselskab, der har Aktier i alle Papirfabrikkerne, slutte sig sammen med en anden Trust, der har Majoriteten i alle Cellulosefabrikkerne, saaledes at den vertikale Sammenslutning foretages ved at danne et Selskab, der igen holder Halvdelen af de stemmeberettigede Stam-Aktier i de to Truster.
Naar vi har denne Organisation, er det ganske klart, at

Aktionæren ingen Føling har med det virkelig producerende Selskab, der ligger to eller tre Led tilbage for ham, og hvis Udbytte er blevet siet ved at gaa gennem tre, oftest overkapitaliserede, Selskaber.

7. Her bliver Aktiens Karakter som Spillepapir præciseret. Aktionæren kan ikke følge, og bryder sig ikke om at følge, det fjerne Selskab, som virkelig producerer. En Mand, der ejer en Aktie i et Londoner-Finansselskab, som igen ejer Aktier i sydafrikanske Diamanttruster, som igen ejer Aktier i individuelle Miner, har intet Middel til at kende noget som helst til Produktionens Gang eller Udsigter. Han maa købe efter Rygter, sælge efter Panik.

Han har ingen menneskelig Interesse sammen med de producerende Enheder, hvis Arbejdere oven i Købet er af en fremmed Race. Han kender iøvrigt intet til dem, deres Teknikere ved han ikke, hvem er, Selskabets Teknik og Driftsbetingelser kender han ikke.

Det eneste han ved, er at hans Aktie har givet ham saa og saa meget i Udbytte tidligere, og at Rygterne og Talen gaar, at man venter saa og saa meget i Udbytte til næste Aar. Han har ingen Interesse i Selskabets Trivsel som saadan; om det leverer hæderligt Arbejde, er ham komplet ligegyldigt.

Hvorledes dets Fremtid er i det lange Løb, angaar ham ikke, hans Interesser indskrænker sig til Aarsudbyttet og i endnu højere Grad til Kursen. Aktien er blevet en Lotteriseddel for ham. Den er lige som Obligationen et haandskiftende Ihændehaverpapir, men med varierende Rente og varierende Værdi.

8. Men som Aktien er, ejes den ikke engang. Gennem Margin-Indbetaling er vi naaet dertil, at man kan eje en 1000 Kr. Aktie med 100 Kr. Indbetaling. I Virkeligheden er Veksellereren eller den lombarderende Bank (det vil sige den

Bank, der giver Laan mod haandfast Pant), den egentlige Ejer.

Hvad der omsættes er kun den Tiendedel, der indbetales, men herved bliver Interessen i Selskabet endnu svagere medens Interessen for Kursen bliver endnu stærkere.

Saaframt Aktien afkaster 10 %, og Bankrenten er 4 %, vil det sige, at man faar 6 Kr. for indskudte 10 Kr. og saaframt Aktien ved et saadant Udbytte stiger med 20 %, tredobles den indskudte Kapital.

9. Aktionæren har ophørt at være Aktionær i gammeldags Forstand. Han har intet med Produktionen at gøre. Den ikke-spekulerende Aktionær, der ejer og har betalt helt for sin Aktie og har den i Aarevis, er traadt tilbage. Kursen er nu det afgørende.

10. Ser vi paa Selskabets Administration, møder Aktionæren paa Generalforsamlingen ganske uforberedt, kender intet til noget som helst. Regnskaberne er, naar de er bedst, uigennemsigtige og ofte urigtige. Aktionærerne er fromme som Lam og enfoldige som Køer, fordi de véd, at Kritik af Selskabets Ledelse trykker Kursen paa deres egne Aktier. Aktionærerne er derfor ganske uskikkede til at afgive deres Stemmer med nogen Fornuft. Men de fleste Stemmer, der afgives paa en Generalforsamling, afgives *ikke* af de ikke-spekulerende Aktionærer.

Aktierne er som sagt oftest belaante og Stemmeretten har Banken forbeholdt sig. Eller en Finansgruppe, ved Midler laant i en Bank, bemægtiger sig Aktiemajoriteten med de berømte 10 % Indbetaling, eller endelig skaffer Bestyrelsen sig Magten ved med en Banks Mellemkomst at opkøbe Aktierne i Dagene omkring Generalforsamlingerne.

Denne, der da bestaar af Folk, hvis Interesser ligger udenfor Selskabet, og hvis Handlemaade er dikteret af Formaals, der ikke angaar Selskabets Drift og fornuftige Ledelse, bestemmer da, hvad der skal ske paa Generalforsamlingen og vælger blandt andet Bestyrelsen.

Direktionen udpeges rent faktisk af den Bank, der har financieret Majoriteten. Direktionen er ikke en Samling ikke-spekulerende Aktionærers Tillidsmænd, — den er valgt af en Magtgruppe, der faktisk ikke ejer Kapitalen; men har været i Stand til at præstere en ofte ringe Indbetaling, i hvilket Fald den virkelige Kapital ejes af de stemmeløse og uvidende Indskydere i den financierende Bank.

Finansgruppen er da ikke Aktionærer af den gamle Type og repræsenterer heller ikke saadanne, men er Usurpatorer, det vil sige Mennesker, der har tilrevet sig Magt, som med Midler, de ikke selv har, optræder som vedkommende Industris Herrer og som selvbestaltede Besiddere af Samfundskapitalen. At Direktionen ikke er afhængig af sin Bestyrelse eller fast Aktiemajoritet, fører til, at den ikke kan varetage sit Selskabs Interesse med det lange Løb for Øje.

Den har at skaffe Banken eller Finansgruppen, hvad denne vil have, og det er sjældent, at dette gavner Selskabet. Den bliver mod sin Vilje Fjende i Lejren.

11. Men Bestyrelsen er heller ikke længere en funktionsudøvende Gruppe. Den er ikke længere valgt for at gøre noget som helst, og gør det heller ikke. Den repræsenterer ofte udenforstaaende Interesser, der kan være modsat Selskabets. De kan ofte være blevet skabt som Gaver mellem Direktører indbyrdes, saaledes at den ene Direktør sidder i den andens Bestyrelse og omvendt.

Bestyrelsen er under saadanne Forhold blevet Snyltere paa Erhvervslivet.

12. Gennem den sidste Forholdsregel, at Direktørerne sidder i hinandens Selskaber, i Forbindelse med, at Finansgruppen i Virkeligheden raader over Stemmeretten paa Generalforsamlingen, er vi naaet dertil, at Ledelsen af vort Erhvervsliv er kommet paa en Klikes Hænder, at Erhvervslivet er faldet i Hænderne paa en lille Flok hensynsløse Mænd, der uden at eje Kapitalen raader over Aktierne og hvis Magt er stærkere end nogen anden Samfundsmagt, iberegnet Statsmagten. Denne lille Klike af hensynsløse Mænd udøver denne Magt ene og alene i egen Interesse og med det allerkorteste Sigt for Øje.

Saadanne Forhold er utaalelige. Under saadanne økonomiske Forhold er det en Umulighed, at vore Erhvervsvirksomheder er i Stand til at dække Samfundets Behov. De er ene og alene til for at dække Profitbegæret.

Det er derfor nødvendigt og aldeles indiskutabelt, at vi, ved en Magtovertagelse, river hele vort økonomiske Systems Moral over Ende og opbygger paa et national-socialistisk Fundament af Moral og Livsanskuelse.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk